

μήπως έννοη νά τούς στείλῃ εἰς τόν Βελένδζαν, ἔπειτα ὁμῶς συνεννοοῦνται καί εὐδαιμονοῦν. Πότε κατέρχεται εἰς Πειραιᾶ, πότε ἀνέρχεται εἰς Ἀθήνας. Μεθ' ὅλον ὁμῶς τὸ βεβηγμένον αὐτὸ μένει πάντοτε ἐν Φαλήρῳ.

Ἄλλὰ, Βασιλεῦ, προστάτευσον τοὺς ποιητικωτέρους ὄλων τῶν ἐργατῶν ψαράδες, τοὺς ὁποίους οἱ χωροφύλακες σου διώκουν διὰ τὸν ἴδου τὴν τράταν τους ἀπέναντι τῆς οἰκίας σου. Ἡ θάλασσα δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κύρ Κεχαγιᾶ, κατὰ συνέπειαν κἀνὲν δικαίωμα δὲν ἔχουν οἱ χωροφύλακες οὐτ' ἐπ' αὐτῆς, οὐτ' ἐπὶ τῶν ψαράδων. Δὲν ἐννοοῦν ποῖον πανόραμα ἐργατικότητος καὶ ὑγιούς θαλασσινῆς ζωῆς διώκουν ἀπὸ τοῦ μεγάρου σου. Τοὺς εἶδομεν χθὲς ἡμεῖς γραφικωτάτους μὲ τὰς ἀνεσκευασμένους περισκελίδας καὶ τὰς ἀθλητικὰς τῶν κνήμας καὶ ὀλίγου δεῖν νά τραγουδήσωμεν τὸ ἄσμα τοῦ Μαζανιέλλου. Ἄν ἐδουλώθη ἡ ἑλληνικὴ γῆ, ἄς μείνῃ τοῦλάχιστον ἐλευθέρα ἡ ἑλληνικὴ θάλασσα.

Τὴν Τετάρτην πρῶτῃ πρῶτῃ ἔρχεται μέσον Ἰωαννίνων καὶ Πρεβέζης ὁ διπλοῦς Φαληρικὸς θίασος διὰ κωμικὸν μελόδραμα καὶ κωμειδύλλιον. Ὅλα τὰ πρόσωπα προαγγέλλονται καλὰ, τοῦ ἐργολάβου τοῦ θεάτρου λεγομένου εἰδικοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα. Καὶ τοῦ χοροῦ ἀκόμα ὄλα τὰ πρόσωπα ἔρχονται ἐκ Παρισίων, δεκαεξ τὸν ἀριθμὸν. Μόνη γνωστὴ ἠθοποιὸς εἶναι ἡ συμπαθητικὴ χλοερὰ (Du Cazon) μας κ. Νεβίλ. Ὅλα θὰ εἶναι νέα, πρόσωπα, θέατρον, σκηνογραφίαι, καθίσματα, πλατεῖα, χῶμα τῆς πλατείας, φανοί, καὶ εἶδος φωτός, καὶ ὄλα ἐκ Παρισίων. Ἄφοῦ δὲν ἐφέραμεν τὰ Ἰωάννινα εἰς Φάληρον, θὰ φέρωμεν τοῦλάχιστον τοὺς Παρισίους. Μπουφόνος ἔρχεται ὁ ἴδιος Σαιντιλέρ ὅστις μετὰ τὴν λύσιν τοῦ τυνησιακοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος ἀποσύρεται τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτῷ θεατρικὸν στάδιον εἰς ὃ τὸσον διέπρεψε νεώτατος. Θὰ παραστήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Διὸς μὲ τοὺς κεραυνούς του εἰς τὸν ἐν Ἀδου Ὀρφθα ἀμίμητα.

Ποῖον νὰ εἶναι τὸ Κατάστημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον καταγγέλλει ἡ «Ἦρα» ὡς ἔτοιμον νά πωλήσῃ ἄχρηστα Σασεπὼ εἰς τὸν Ἰπουργόν τῶν Στρατιωτικῶν; Δὲν πιστεύομεν νὰ εἶναι τὸ γνωστὸν τοῦ κ. Φιλίπ, διότι μετ' αὐτοῦ τὸν συνδέουν συγγενικοὶ δεσμοί.

Καὶ τώρα πλέον, κύριε Μελετόπουλε, μετὰ τὰς ῥητὰς καταγγελίας τοῦ κυρίου Καραδζᾶ τί θ' ἀπαντήσῃς; Πάλιν μὲ καμμιὰ φυλλάδα, τιμᾶται μιᾶς δραχμῆς; Βίς τὰ δικαστήρια, κύριε Ἐφορε, εἰς τὰ δικαστήρια καὶ σύντομα μάλιστα.

Μὰ ἦτον ἀνάγκη δύο στηλῶν διὰ νά γραφῇ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου ἔγραψε πρὸς τὴν Κυρίαν Βελένδζα ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς δὲν θὰ σκοτωθῇ σ' τὸν πόλεμον καὶ νὰ μὴν τρέμῃ; Ἐπιτρέψατέ μας νὰ μὴ νοιώθουμε τί μᾶς γίγνεται.

Καὶ τώρα, ὅτε ἐτελείωσεν ἡ ἀνάκρισις, πῶς θὰ σχηματισθῇ τὸ Συμβούλιον; Πάλιν ἀπὸ Σπυρακοπούλους καὶ Μητσοπούλους; Ἐννοοῦμεν, κύριε πρωθυπουργέ καὶ ὑπουργέ τῆς Δικαιοσύνης νά λάβῃτε τὸ θάρρος ν' ἀκολουθήσῃτε τὸν Κανονισμὸν τοῦ Δικαστηρίου, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ ποινικὸν Τμήμα ἀπαρτίζει τὸ Συμβούλιον. Πάντ' ἄλλον σχηματισμὸν θὰ τὸν ὑπολάβωμεν ὑποπτον, ὑποπτον.

(Παραλειφθὲν ἐκ τοῦ προηγουμένου ἀριθμοῦ)

Μετὰ τὸν Μάγον τοῦ Παράσχου εἰς οὐδένα τῶν γνωστῶν στιχουργῶν θὰ ἐπέτρεπε τὸ δημόσιον ἄλλον Μάγον· ἀλλ' ἀπέναντι γυναικὸς ἀποκαλυπτόμεθα ὄλοι· τοῦτο ἐπράξαμεν καὶ ἡμεῖς ὡς ἅγιος Πέτρος κρατῶν τὰς κλειδας τοῦ Μῆ Χάνεσαι καὶ εἶπομεν εἰς τὴν ἐνθουσιῶσαν Μαρίαν, δεσποινίς, εἰσελθετε.

ΧΑΛΙΚΕΣ

Παρακαλοῦνται αἱ συνάδελφοι νὰ μὴ ἀρχίσουν ἐφέτος πάλιν τὰ ἀηδῆ ἐκεῖνα περὶ τῶν ἐξετάσεων, αὐτὴ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ δεῖνα καὶ δεῖνα, ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ δεῖνα καὶ δεῖνα ἐκπαιδευτηρίου, ὅτι οἱ εὐφρεῖς μαθηταὶ ἀπήντησαν εὐστόχως, ὅτι οἱ καθηγηταὶ μετὰ ζήλου ἐξετέλεσαν τὸ καθήκον των, ὅτι . . . ὅτι. Ἄρκει! Ἐξέρομεν πῶς καὶ ποῖοι τὰ γράφουν αὐτά. Οἱ κ.κ. συνάδελφοι γνωρίζομεν ὅτι δὲν πατοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν ἐκπαιδευτηρίων· ἂν ἐπατοῦσαν δὲ, πολλάκις (ὄχι βέβαια πάντοτε) θὰ ἔγραφον ἐν συνειδήσει, ἤρξαντο αἱ ἐξετάσεις τοῦ δεῖνα καὶ τὰδε ἐκπαιδευτηρίου· οἱ ἐκ τῆς ἀμελείας καὶ ἄλλων κακοθητιῶν . . . ἀποβλακισθέντες μαθηταὶ ἀπήντησαν ἀφύεττατα. Ἐδείχθη ὅτι ὁ διευθύνων δεῖνα καὶ δεῖνα, δὲν ἐφρόντισε ἄλλο νὰ κάμῃ εἰμὴ νὰ γεμίσῃ τὴν τζέπη του παρά-δες, καὶ νὰ κάμῃ φιοῦρα, οἱ δὲ καθηγηταὶ δὲν ἐξετέλεσαν εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον των κ.τ.λ.» ἄς παύσουν λοιπὸν αὐτά!

Ὁ φίλος Καμπούρογλους ἡ μᾶς πέρνει 'στὸ κορβίδο μὴ τοὺς γέροντάς του τοῦ Ἰμητοῦ καὶ τοὺς περιπλανωμένους του Ἰουδαίους, ἡ . . . τρελλάθηκε 'στὰ σωστά. Δουῖν θά-τρον! ἦ, ἦ.

Μῶμος.

Η ΕΛΛΑΣ ΜΑΣ.

Ταμεῖα, γραμματόσημα, καυμίδες, Οἰκόπεδα, κί' ἄλλοι πολλοὶ μεζέδες· Ὅσα ἂν σφαχθῶ ἡ Ἑλλάς μου φαίνεται' ἔτσι Ὅπου τῆς βγάλανε τὸ κοκορέτσι.

Λιμέρι.